SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Tilsluttet Internationale Arbejder-Association (I. A. A.)

Nr. 4 | April 1925. | 1. Aargang.

Frihed!

Der tales saa meget om Frihed, ja, der har været talt, skrevet og demonstreret for Frihed i mange Aar, der har været kæmpet blodige Kampe i Frihedens Navn for Friheden; men hvad er det endt med?

Slaveri selvfølgelig!

Hvad andet, naar der kun har været faa Forkæmpere i den Fortrop, der kæmpede for Frihed, og Arbejderklassen ikke har eller villet følge de Veje og de Midler, disse anførte, men rendte i Halen paa Frasemagere og Spækjægere, der ikke vilde og aldrig vil anden Frihed end den selv at herske.

Se den arbejdsløse, der Dag for Dag trasker til og fra Kontrol, han har omtrent tabt Troen paa sin egen Kraft og Troen paa *Solidaritetsfølelse* mellem ham og dem, der er i Arbejde, han er endt i en haabløs *selvopgivende Pessimisme*, som der skal meget til at ryste ham ud af, ja, han har faaet en saadan *Medynk* med sin egen *Haabløshed*, at han takkende modtager de Almisser, Staten allernaadigst tildeler ham, uden saa meget som at reagere imod de usle Barmhjertighedsgaver, der er traadt i Stedet for Retten til en menneskelig Tilværelse.

Kalder i det Frihed —

Eller Lønslaven, der maa trælle hver Dag paa den Arbejdsplads, hvor han er heldig at have Arbejde — hvilken *ussel Moral* har han ikke faaet — udsat for Pres fra to Sider maa han henslæbe sin Dag. Paa den ene Side ham og hans Arbejdskammerater i indbyrdes Konkurrence for om muligt at holde længst Arbejde, paa den anden Side Slavefogeden, der passer paa, at intet Sammenhold mellem Slaverne indbyrdes bliver til Virkelighed, ja, han (Slavefogeden) gaar endda saa vidt som at drive Splid mellem dem indbyrdes.

Et sørgeligt Billede paa den fri danske Arbejderklasse.

Findes der saa endelig en *Mand*, der gaar i Kamp for *Solidaritetsfølelsen*, en Mand, der vil Samling af Arbejderne, baade de arbejdsløse og de arbejdende, saa varer det ikke lang Tid, inden hans Dage er talte paa den Arbejdsplads, han bliver jaget bort, og hans Arbejdskammerater rejser sig ikke engang imod dette Overgreb, de dukker blot Nakken og træller videre.

— Slaver de er! —

Det skal vel ogsaa kaldes Frihed?

Tag dig dog sammen, Menneske, ryst denne graa Pessimisme af dig, riv dig ud af det *dumme, abeagtige, sløvende Øgl*, som har omringet dig fra alle Sider, kom dog til Erkendelse om dit eget Menneskeværd!

Bliv ikke ved at finde dig i den Nedværdigelse, der bliver budt dig, men rejs dig og kræv Retfærdighed og Frihed!

Spræng de Lænker, som du i din Sløvhed og Dumhed selv har smedet, kast dette aandelige Dosmeraag og gaa i Kamp for Frihed og Retfærdighed under Solidaritetens Banner, da vil du finde Glæde og Tilfredshed i din Kamp mod *Uretten* og *Ufriheden*.

Kapitalisten: Det er et Held for os, at Vaabnene i Arbejdernes Hænder ikke er farligere end de Papirlapper. Saalænge har vi intet at frygte.

Lock-out

Saa kom da Kampen, den Kamp, der kan blive Indledningen til det store Opgør.

For mange kom Konflikten overraskende, men for de nøgterne Betragtere af Udviklingen var det givet, at det maatte gaa, som det er gaaet. Vi har Gang paa Gang her i Bladet slaaet fast, at Arbejdskøberne følger en bestemt Plan og har gjort det gennem en Aarrække. Arbejdskøberne har udnyttet den økonomiske Krise og Arbejdsløsheden, har hvert Aar etableret nogle Konflikter, der kun havde til Opgave at tømme Arbejdernes Krigskasser og gennem Organisationernes Kampvillie. Deres Hensigter lykkedes — tildels. Men lidt for tidlig indtraadte den økonomiske og industrielle Bedring, og Arbejdsløsheden begyndte at mindskes, naar hertil kom, at den milde Vinter i Aar jo i nogen Grad kommer Arbejderne tilgode, forstaar man bedre Arbejdskøbernes Nervøsitet og Hastværket med at faa etableret en Konflikt — der er jo nemlig en Fare for, at en fortsat Bedring af Situationen ogsaa vli sætte sit Spor i Arbejderorganisationerne og gøre disse for modstandsdygtige. Da der intet Haab turde være om at bringe Arbejdernes Organisationer længere ned, maatte Konsekvensen absolut blive *Kampen*.

Lockoutens skjulte Opgave.

Det første og bedste Paaskud til at etablere Storkamp paa skulde derfor udnyttes. Og da Lyngsie maatte erklære, at han var pisket nødt til at indkalde en Kongres, før Arbejdsmændenes Svar kunde foreligge, erklærede Langkjær, at det kunde han ikke vente paa, og saa havde Arbejdskøberne et, om end tvivlsomt Grundlag, at starte Konflikten paa.

Arbejdskøberne vilde Kamp og var nødt til at lave Krig, om ikke deres gennem mange Aar tilrettelagte Taktik helt skulde bryde sammen.

Hvad tilstræber da Arbejdskøberne med denne Konflikt? — Lønreduktioner vil de fleste vel sige. — Nej, det er ikke det, de vil — i første Omgang da. Lockoutens Maal er for Arbejdskøberne ikke en Kamp om et Par Procent mere eller mindre til Arbejdslønningerne, *men et Snigløb mod Arbejdernes frie Organisationsret*, man vil binde Arbejderne med et nyt Septemberforlig, hvorefter Retten til at tale med om Arbejdsbetingelserne skal fratages Arbejderne, gennem dette Forlig skal Hovedorganisationerne for Eftertiden have Fuldmagt til at handle med Arbejdernes Interesser. Det er Centralismen i sine yderste Konsekvenser, her tilstræbes, og naar Konflikten har gaaet sin Gang i nogle Maaneder, og vore lockoutede Kammerater begynder at tabe Modet, naar det til Konfliktens Gennemførelse nødvendige store Ekstrakontingenter har tynget de arbejdendes Budget saa længe, at disse begynder at miste Taalmodigheden — naar kort sagt Konfliktens Byrder har baade moralsk og økonomisk udmarvet Arbejderklassen og dennes Organisationer, vil vi faa et Tilbud, blive præsenteret for et Forslag, der giver Arbejderne Pristallets 3 pCt. og i nogle enkelte Fag et Par Øre i Tilgift, og Arbejderne vil triumfere og sige: Saa vandt vi alligevel, saa var vi dog de stærkeste, de vil vedtage Forslaget og ganske se bort fra, at der i nogle snørklede Vendinger er tilføjet nogle Bestemmelser om fremtidige Forhandlinger o. l., og dermed bliver Sejren Arbejdskøbernes.

Derfor *pas paa*, Arbejdere, Kampen drejer sig ikke om de 3 pCt., men om et Princip, og hvor haard end Kampen bliver, hvilke Ofre det end er nødvendigt at bringe, saa skal vi kæmpe Kampen til Ende paa en saadan Maade, at vi bevarer vor elementære Ret til selv, ved direkte Afstemninger, at bestemme om vore Overenskomsters Indhold.

Det kan være, at Arbejdskøberne ikke har Mod til at føre deres Lockout til Ende, Langkjær har jo i nogen Grad faaet en Del af den offentlige Mening imod sig, og det kan blive en medvirkende Aarsag til, at han, i Ly af Forligsinstitutionen, vil dække sit Tilbagetog denne Gang.

Men Arbejdskøbernes Hensigter vil stadig være de samme, og ved den først givne Lejlighed vil de slaa Arbejderne ned for at naa deres Maal.

Kampen, som den føres.

Gennem Fagblade og Dagspressen, kan man Dag for Dag følge Arbejdsledernes Taktik, kan følge Opstillingen af „Hæren" og for dem, der hidtiil har tvivlet derom, maa det nu være klart, at enhver Udvidelse af Kampen vil blive undgaaet. De samvirkende Fagforbunds Sympatistrejker og andre Modforholdsregler, vil kun komme til at omfatte de Arbejdere, man af Sømmelighedshensyn er nødt til at fjerne, for at de hele ikke skal blive en Parodi. Der skal holdes de flest mulige i Arbejde, for at der kan blive saa mange som muligt til at betale Strejkebidrag.

Man vil „sulte" omkap med Kapitalen, og en „Sultestrejke-Styrkeprøve" turde paa Forhaand blive ret tvivlsom for Arbejderne. Vi kan muligvis komme over det, fordi vi er vant il at være paa Smalkost, men de andre har deres Forraadskamre i Orden.

Vi skal gerne indrømme, at Generalstrejken kan blive farlig — for det borgerlige Samfund vel at mærke, den kan udmærket blive Indledningen til den sociale Revolution.

Ved „Sultestrejke" kan vi ikke slaa Kapitalen ned. Lad os dog saa bruge det Middel — det eneste — vi har, og sætte hele Samfundsmaskineriet i Staa. Vi er angrebet som Klasse, og vi maa slaa som Klasse, det er Klassekamp, der raser, og Klassekampens Vaaben er

Generalstrejke.

Enhver Kamp mellem Kapital og Arbejde er et Led i den sociale Revolution, og den Kamp, vi nu oplever, bør blive det i højere Grad end nogen tidligere. Vi ved jo alle, at det er aldeles uden principiel Betydning om vi faar et Par Øre mere eller mindre i Løntillæg, thi disse fattige Ører har Kapitalen jo taget igen, inden der er gaaet 4 Uger — gennem Prisforhøjelser.

Nuvel, Arbejderne har ikke villet Kampen — denne Gang — og Guderne skal vide, at deres Organisationer saa sandt heller ikke er indstille derpaa, men nu er Kampen kommet, og nu skal vi kæmpe, lad os saa stille de Krav op, der er værd at bringe Ofre for, som er værd at tage en Kamp om.

Rejs Kravet om Bedriftsraad.

Kræv Kontrol med Fastsættelse af Priserne paa Livsfornødenhederne.

Kræv Pensionsret for alle Arbejdere fra 55 Aars Alderen.

Kræv 7 Timers Arbejdsdagen gennemført.

Det er Realiteter, der kan kæmpes for, det er Krav, der er Ofre værd.

Men der maa sættes andre Magtmidler ind end „Sultestrejken".

Der skal etableres en, mod hele det kapitalistiske Samfund rettet Generalstrejke, samtidig med, at Arbejderne organiserer Levnedsmiddelindustrien, danner Bedriftsraad og besætter disse Virksomheder, samt beslaglægger de tilstedeværende Beholdninger af Levnedsmidler, der under Kontrol af Arbejdernes egne Organer fordeles blandt Organisationernees Medlemmer.

Arbejderne maa tage Konsekvensen af den af Arbejdskøberne etablerede Klassekamp, og give Svar paa Tiltale, vi vil ikke Aar efter Aar udsættes for den økonomiske Usikkerhed, der er en Følge af, at Produktion og Omsætning er underkastet Arbejdskøbernes Vilkaarlighed, vi vil afskaffe Aarsagerne til den sociale Uro ved at ophæve Udbytningen og Lønslaveriet *vi vil den sociale Revolution.*

HVIS DU IKKE kan tale, saa kan den syndikalistiske Litteratur gøre det for dig. Hav den derfor altid paa Lager. Spred den.

Syndikalister!

Da den syndikalistiske Organisation „Revolutionær Arbejderforbund" blev stiftet, havde vi Grund til at vente os mere Interesse fra tidligere Medlemmer af „F. S." og de, som ikke kunde billige det Gøglerspil i D. K. P., fordi deres ærlige revolutionære Sindelag ikke kunde finde Jordbund der og derfor sagde evig Farvel til D. K. P. og 3. Internationale.

Skønt „Revolutionær Arbejderforbund" ikke er talmæssig stor, staar vi dog stærkt i Kraft af vor Enighed, Energi og bevidste Mission, en Bevægelse af Arbejdere, der ved, hvad Syndikalisme er, og arbejder paa at faa deres Viden praktiseret.

Hvad nytter det at faa en Masse kloge Hoveder ind i Bevægelsen, naar disse er befængt med saa megen Viden, at det er dem umuligt at arbejde for Idéernes Udbredelse. Eller dem, for hvem det hele kun er Ord og Fraser og tror sig for optaget til positivt Arbejde. Eller dem, som altid i sig selv ser en Leder med det gode revolutionære Navn og store Organisationstalent.

Nej, Kammerater, dette er ikke Typen paa en ærlig revolutionær, thi han skal vide, hvad han er gaaet ind til som Syndikalist, og det er mere end at kende den syndikalistiske Teori og Taktik. Dette er nødvendigt, men langt fra nok, deltager man ikke i Arbejdet for Syndikalismens Udbredelse og Praktisering, er man overflødig i en Organisation som „Revolutionær Arbejderforbund".

Vi maa nu raabe til jer, som mente og stadig mener noget med Eders revolutionære Sindelag: Kom og vær med i Arbejdet, vær med at realisere Syndikalismen, saaledes at den faar praktisk Betydning og bliver til Gavn for hele Arbejderklassen.

H. L.

Syndikalismen i praktisk Virksomhed er Klassekampen i sin reneste og klareste Art.

(Edvin Lindstam.)

Kammerater-Soldater!

Naar Arbejderne bliver smidt paa Gaden, overladt til Sult og Fattigdom, fordi Overklassens Magtsyge og Egenkærlighed ingen Grænser kender, vil ogsaa I Kammerater, der tvungen af Systemet aftjener jer Værnepligt, blive draget ind i Klassekampen ved at blive holdt parate til at gribe ind i denne med Morderværktøj til Fordel for Kapitalisterne.

Kammerater! Arbejdere!

I staar i Ødelæggelsens Armé, vi i den industrielle, den, som producerer og gør det muligt at leve. Husk paa, I tilhører samme Klasse som os. Vor Kamp for Tilværelsen er ogsaa Eders Kamp, og vor Sejr ogsaa Eders.

Naar denne Kamp viser Sejr for os, da vil I blive kommanderet mod os af de Mennesker, som vi bekæmper. Det blodtørstige Bourgeoisi — Dagdriverne — som kommanderer over os, befaler og kommanderer ogsaa over Eder.

Kammerater! Brødre!

Lad Ret staa over Magt!

Nægt at myrde os.

Faar Du Befaling til det, saa vend Vaabnet mod Befaleren, Du hjælper derved os i vor Kamp og dermed dig selv.

Husk paa, Du tilhører Ødelæggelsens Armé af Tvang, vi vor Armé af Fattigdom.

H. L.

To Metoder.

Det er paa en Fabrik, lige før der pibes ud efter Frokost. En Pige staar ved Maskinen og venter nervøst paa Fløjten; i samme Øjeblik, den piber, sætter hun Maskinen i Gang.

To Arbejdere staar og betragter hende. — Der har vi en rigtig indsmigrende Trappeslikkerske, siger den ene, hun har ikke en Gang Tid til at vente, til den har fløjtet færdig, før hun er i Arbejde. Pigen hører dette, bliver rasende, gaar til Formanden og fortæller, hvad hun har hørt. Formanden bliver glad og hjertelig fornøjet. Her har han en Anledning til at vinde Forfremmelse og Agtelse fra højere Hold. Hæsblæsende springer han ind paa Kontoret til Direktøren og beretter om de to Arbejdere, som bare skaber Splid mellem de paapasselige og flittige Arbejdere.

De to kaldes ind paa Kontoret til Direktøren. — Afsked! — Hvorfor? — For Dovenskab og Sabotage i Arbejdet. Sagen indberettes til Fagforeningen. Formanden sammenkalder efter et Par Dages Forløb Bestyrelsen. Et Udvalg sendes til Direktøren, og de forlanger de to Arbejdere genantaget i Arbejde. Ellers kan de ikke garantere for, hvad Arbejderne vil foretage sig. Direktøren er flink og velvillig, han byder paa Cigarer, ægte Havanesere, smiler indsmigrende og kammeratlig. — Det har aldrig været hans Mening at jage nogen væk fra Fabriken — langt fra. Men de to Arbejdere har været dovne og paa alle Maader søgt at skabe mindre tillidsfulde Forhold paa Fabriken. Trods dette er han villig til at tage dem tilbage igen og udbetale dem fuld Løn i Ventetiden — forudsat at Voldgiftsretten giver dem Medhold.

Styrelsen sammenkalder et Medlemsmøde. Her besluttes i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag at indberette Sagen for Forbundsbestyrelsen og kræve den afgjort ved Voldgiftsretten.

To Maaneder senere falder Dommen. Den giver Direktøren Medhold. Arbejderne faar ikke en rød Øre for den lange Ventetid. Deres eneste Valuta er sorte Attester.

Et analogt Tilfælde.

Det er paa en anden Fabrik. Her arbejder en forhenværende Strejkebryder — en, som alle hader og ser ned paa, en udpræget Forrædertype. Men alt synes at gaa vrangt for ham. Han bliver nok taalt af de Overordnede, til og med opmuntret til at rapportere til dem, hvad Arbejderne samtaler om eller foretager sig. Men han kan aldrig faa at høre, hvad de siger. Saa snart han nærmer sig, vender de ham Ryggen, spytter efter ham eller taler haanende om Judaspakket. Overalt synes han at blive behandlet af en ukendt Fjende. Maskinen er altid i Ulave. Somme Tider er der kommet Sæbe paa Remmen, saa den uafladelig falder af, somme Tider kører Maskinen varm, saa Lejerne er ved at smelte.

Der er Trolddom ved Maskinen, men hvor det skriver sig fra, ved han ikke.

Endelig en Dag har han Lykken med sig. Han faar Øje paa Synderen, som saboterer Maskinen. Triumferende sniger han sig op ad en Bagtrappe til Kontoret og rapporterer Opdagelsen. Chefen bliver straalende fornøjet, kalder Synderen op og giver ham Afsked paa staaende Fod.

Efterhaanden som Nyheden om Afskedigelsen spreder sig paa Fabriken, standser Maskinerne. Formændene springer omkring som Idioter og ved hverken ud eller ind. Men Arbejderne holder Møde, nedsætter et Udvalg, som indfinder sig paa Kontoret og forlanger den afskedigede Kammerat genindsat i sit Arbejde og Strejkebryderen, Krybdyret, Sladderhanken fjernet. — „Aldrig i Evighed", tordner Chefen kridthvid i Ansigtet. Efter en Stunds Forløb samler han sig sammen og blive mere medgørlig og imødekommende. I maa tænke fornuftigt over Sagen, siger han, genoptage Arbejdet og overlade Afgørelsen til Voldgiftsretten. Ved at standse Arbejdet nu paafører I Firmaet store Tab, saa vi ikke magter at sætte i Gang mere. —

Det er sandt, svarer Udvalgets Ordfører, her bliver ikke sat noget i Gang, før vore Krav er opfyldt. Vi ønsker selv at afgøre vore Sager og agter ikke at overlade dem til Voldgiftsretten.

— Men lad mig saa forhandle med Eders Forbundsbestyrelse. Det er strafbart at handle saadan, som I har gjort.

Vi er selv vor egen Forbundsbestyrelse, svarer Ordføreren. Vi tilhører den syndikalistiske Bevægelse, hvor ingen Bestyrelse har Afgørelsen i sin Haand. Arbejdet er stoppet, og det saa effektivt, at ingen andre end de gamle Arbejdere kan faa det i Gang igen. Nu har De selv Afgørelsen i Deres Haand. Vil De have reddet Raamaterialerne, som er under Forberedelse i Maskinerne, saa gaar De ind paa vore Krav. Hvis ikke, saa maa Maskinerne hvile og Hjulene staa.

Efter tre Timers Standsning blev Arbejdernes Krav opfyldt helt og holdent.

— — —

Det var to Metoder mod Vilkaarligheder. Den indirekte og den direkte Aktion, den centralistiske og den syndikalistiske Metode.

Beltzebub.

Flammesværdet

Blod og Brand og Gift og Galde,
Altid alles Krig mod alle,
Indtil Magt staar under Ret.
Altid Sorg og Sjælevunder,
Aldrig Livets lyse Stunder,
Førend Ret staar over Magt.

Aldrig kommer lyse Tider,
Aldrig Fred til dem, der lider,
Førend Magt staar under Ret.
Aldrig Glæden, altid Smerten
Knuge skal den hele Verden,
Indtil Ret staar over Magt.

Frihed, Sundhed, Glæde, Lykke
Gaar som Krøbling med en Krykke,
Indtil Magt staar under Ret.
Altid Ondskabs Slangebugter,
Aldrig Kundskabs rige Frugter,
Førend Ret staar over Magt.

Th. Nielsen.

I. A. A.s Virksomhed

fra Januar 1923 til Januar 1925.

Et sammentrængt Uddrag af Sekretariatets Beretning.

Den syndikalistiske Internationale — I. A. A. — har udsendt sin Aarsberetning fra Januar 1923 — Januar 1925. Deraf fremgaar blandt andet: Følgende Landes Organisationer er tilsluttet:

Argentina: Federacion Obrera Regional Argentina.
Chile: Industrial Workers of the World.
Tyskland: Freie Arbeiter Union.
Danmark: Revolutionær Arbejderforbund.
Holland: Nederlandsch Syndikalistich Vakverbond.
Italien: Unione Sindicale Italiana.
Mexiko: Confederacion d'los Trabojadores.
Norge: Norsk Syndikalistisk Federation.
Portugal: Conderacao Geral d' Trabalho.
Sverige: Sveriges Arbeteres Centralorganisation.
Spanien: Confederacion Naciona del Trabojo.
Spitsbergen: Spitsbergens Syndikalistiske Federation.
Uruguay: Federacion Obrera Regional Uruguaya.
Østrig: Bund Herrschaftslosen Socialisten.

Det fungerende Sekretariat, der valgtes paa Kongressen i Berlin 1922, bestaar af Rud. Rocker, Augustin, Souchy og Alexander Shapiro. —

I. A. A.s udvidede Bureau har følgende Sammensætning: Borghi, Italien, Barwich, Tyskland, Besnard, Frankrig, Jensen, Sverrig, Smith, Norge, Santillan, Argentina, Lancink, Holland og Carbo, Spanien. De øvrige Landes syndikalistiske Organisationer har ikke valgt nogen Repræsentanter i Bureauet. Ved almindelige Spørgsmaal træffer Sekretariatet selv Afgørelse; men naar særlige vigtige Spørgsmaal foreligger, tages der Beslutning ved Afstemning indenfor hele Bureauet.

En Del syndikalistiske Landsorganisationer, som ikke staar direkte tilsluttet I. A. A., men hvis Program og Statutter helt eller overvejende stemmer overens med I. A. A.s, opretholder en intim Forbindelse med Sekretariatet. Saaledes staar for Eks. I. W. W. i De forenede Stater i stadig Forbindelse med I. A. A. Den italienske Sektion af I. W. W. understøtter paa den mest effektive Maade Union Sindicale i Italien, og de økonomiske Bidrag, som den har givet Organisationen i Moderlandet, har været denne til stor Hjælp under Facismen og Reaktionens Periode.

I. W. W. har endnu ikke taget Skridtet fuldt ud og tilsluttet sig nogen Internationale; men har dog bestemt udtalt sig imod en Tilslutning til den bolsjevikiske Internationale i Moskva.

I. A. A.s Sekretariat staar i stadig og regelmæssig Forbindelse med de syndikalistiske Organisationer i Bolivia, Ecuador og Cuba. Disse Landes Organisationer har grundet paa forskellige Omstændigheder, endnu ikke kunnet tilslutte sig til I. A. A., skønt det antageligvis ikke varer længe, inden de gør det. Paa I. A. A.s næste Kongres bliver det antagelig nødvendig at optage Spørgsmaalet om en planmæssig Propaganda for I. A. A. i disse Lande. I Belgien er efter Krigen den reformistiske Fagbevægelse den dominerende. De syndikalistiske Propagandagrupper, som findes, har et meget vanskelig Felt at bearbejde. De revolutionære Syndikalister i Provinsen Luttich har imidlertid sluttet sig sammen i een Organisation, Union Syndicats Federalistes, og Sekretariatet har truffet Forberedelser for at faa denne Organisation tilsluttet I. A. A.

Sekretariatet staar ligeledes i regelmæssig Forbindelse med den syndikalistiske Landsorganisation i Brasilien, Federacao Oberario do Rio de Janeiro, og det er kun et Tidsspørgsmaal, hvor naar denne store Sammenslutning melder sig ind i I. A. A. Naar Tilslutning endnu ikke er sket, er det fordi de revolutionære faglig-økonomiske Organisationer i Brasilien, hvis Majoritet bekender sig til Syndikalismens Principper og Opfattelse, i den sidste Tid har været beskæftiget med Oprettelse af en landsomfattende Sammenslutning af syndikalistiske Organisationer, og det er Meningen, at denne skal tilslutte sig I. A. A., saa snart den er i Orden. De store politiske Revolutionsbevægelser, som de sidste Aar har hjemsøgt Brasilien, har resulteret i Oprettelsen af et reaktionært Rædselsregime, som i stor Grad har vanskeliggjort de syndikalistiske Organisationers Arbejde og næsten umuliggjort al Slags Arbejderbevægelse i Landet. De tyske Arbejdere i Porte Alegne er det dog lykkedes at oprettholde en syndikalistisk Organisation, Allgemeiner Arbeiterverband, og den har ogsaa tilsluttet sig I. A. A. I Argentina eksisterer ydeligere en syndikalistisk Organisation, Argentinas syndikalistiske Union, som Sekretariatet har Forbindelse med; men som dog endnu ikke har tilsluttet sig. I Japan fandtes før det store Jordskælv en stærk syndikalistisk Bevægelse. Metalarbejderne havde en Organi-

SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Udgivet af revolutionært Arbejderforbund.

Tilsluttet Internationale Arbejder Association (I. A. A.)

Redigeret af et Udvalg.

Ansvarhavende: *H. Larsen.*

Redaktion og Ekspedition: Smedegade 4. Kj.

Aabent hver Tirsdag, Fredag og Lørdag fra 5—8.

Charles F. Petersen, København.

Slaa til!

Lockouten er en Kendsgerning, men hvor længe den skal vare, er kun et Spørgsmaal? Det beror paa hele Arbejderklassens Vilje til at standse den og deres Vilje til at drive sine Organisationer til en agressiv Kamp mod den.

Men Lederne af de faglige Organisationer er endt der, hvor ethvert Menneske ender, naar de faar en jammerlig Medlidenhed med deres egen ynkelige Person, nemlig at tigge om Barmhjertighed i Stedet for at kræve deres Ret.

I det ynkelige Almisse-Organ „Social-Demokraten" offentliggøres en Samtale med Carl F. Madsen, hvor han rent ud siger, at Ledelsen i D. s. F. intet er værd som Ledelse; han siger nemlig: *Sandheden er jo, at Arbejdsgiverne har fulgt en Krigsplan, der blev lagt allerede i Maj Maaned.*

Men hvorfor Pokker har D. s. F. ingen Modtræk at gøre, er det da Modtræk at lade de lockoutede gaa og halvsulte, til Nederlaget er „vundet"? Hvorfor er der ikke rejst en Stemning mod Arbejdskøbernes Angreb, hvorfor skal alt syltes hen, til Lavinen er over os?

Arbejdere, se dog, hvor vore dyreste Interesser tilsidesættes for denne Jagt efter Ministertaburetter, og trods dette, at der findes en saakaldt Arbejderregering, staar den magtesløs overfor Lockouten — ifølge Borgbjergs Udtalelser.

Det er dog raabt og skreget i mange Aar, at naar først vi fik en Arbejderregering, saa skulde alle de Veksler blive indfriet, som der var udstedt i disse Aar, og vi skulde se Arbejdskøberne stikke Halen mellem Benene og luske af Sted.

Nej! — Arbejdere de kan intet, det skal I faa at mærke, intet andet end at sjakre om Eders Arbejdskraft til det kapitalistiske Samfund, som enhver Jøde sjakrer Verden over.

Og hvor er den internationale Arbejderorganisation henne, samme Organ jamrer sig nemlig over, at Arbejdet gaar til Tyskland. Men hvad har vi da Amsterdam Internationale til, skal den ikke skabe Solidaritetsfølelse mellem de forskellige Landes Arbejdere, skal saa ikke Arbejderne i Tyskland og andre Lande blokere det Arbejde, der kommer fra et Land, hvor deres Klassefæller er i Kamp.

Jo, selvfølgelig! Men hvorfor gør de det saa ikke, er Internationalen da spillet fallit igen, eller er det kun *Fraser* om international Solidaritet, disse Mennesker propper os med?

Ja! intet andet, det har vi jo erfaret for mange Aar siden.

Derfor skal det hamres ind i Eders Bevidsthed, at skal vi nogensinde naa frem i vor Kamp for Retten, maa vi smide disse Snyltere paa vor Klasse paa Porten og selv føre vor Kamp imod dette forbandede Udbytningssystem, uden Hensyn til Ministertaburetter og Samfundshensyn.

Rejs dig, Arbejder, af din Fornedrelse og slaa til, slaa til, saa Udbytterne mærker, at du er Menneske, slaa til, saa man kan mærke, at vi er Mænd og ikke Skakbrikker, vore Ledere kan flytte rundt med, som det passer deres Interesser.

Grib Offensiven, Arbejdere, og iværksat *Generalstrejken* i dens yderste Konsekvens, stil dine Krav — Krav om 7 Timers Arbejdsdag, saa de arbejdsløse kan komme i Arbejde — Krav om at faa Lønningerne op til det, du ifølge dit Arbejde har fortjent, vig ikke tilbage for det, men slaa til.

Kræv, at den internationale Solidaritet bliver til Virkelighed, saa alt Arbejde i Udlandet af dansk og svensk Arbejde bliver blokeret, men gør det, ellers *ve dig!*

Hvor kan I fejgt gaa i lang Tid og halvsulte, naar I med eet eneste Slag kan standse Arbejdskøbernes frække Angreb?

Gouvain.

SJÆL

af Fr. P. Kirkeby.

Sjæl — er en meget stor Labyrint
med mange Indgange til.
Sjæl — er et Tempel, hugget i Flindt,
oplyst i Regnbuers Spil.

Sjæl — er et Duntæppe, dejligt blødt,
i Farver lyse og graa —
mangen en Fod har til Blods sig stødt,
naar den vilde træde derpaa.

Sjæl — er et Vildnis, paa stenhaard Grund,
hvor daarligt man finder sig frem.
Sjæl — er en Kærte — en Straalebund,
der kan lede os opad og hjem.

Sjæl — er et meget fint Instrument,
med Toner store og smaa —
som Englesang kan det lyde omtrent,
naar ret der spilles derpaa.

Sjæl — er din hele Færd — dit Liv,
den række hinsides Grav —
hold den da vaagen i Tankernes Bliv,
— paa det fraadende Menneskehav.

Frederik Andersen.

?

Bogbindernes Fagforening afholdt Onsdag den ~~25. Marts~~ Generalforsamling med Dagsorden Køb af en Ejendom, dog saaledes, at et eventuelt Køb skulde forelægges Medlemmerne til Godkendelse. Forslaget vedtoges.

Under Diskussionen oplyste Formanden, at man havde forsøgt at faa Lokale i den Ejendom i Rosenørns Allé, som De samvirkende Fagforbund er med til at bygge, men at man ikke kunde faa Lokale, da der ikke vilde blive lejet ud til Fagforeninger!

Hvem skal da have Lokale der? Vi spørger kun, det er jo ellers Fagf. Penge, Huset bliver bygget for.

a.

Samfundshjælpen er parat.

Er du?

Naar Arbejderne kommer i Konflikt med Udbytterne, maa deres første Tanke naturligvis være: denne Kamp skal vindes. Thi er den ikke det, da skal det snart vise sig, at Kampen allerede er tabt. En af de Ting, som ofte faar Arbejderne til at tabe Troen paa Sejren og deres egen Klasse, er Menneskedyret *Skruebrækkeren.* Denne Type, som ikke ejer Gnist af Moral eller Forstaaelse, er vel nok det usleste Kryb her paa Jorden.

Lad dem kalde sig Samfundshjælpere, eller hvad de vil, men Skruebrækkere *er* og *bliver* de og skal som saadan behandles.

Sky denne Type som Pesten, hav ikke Omgang med disse som Mennesker, ja, end ikke som en Judas, skønt Judas, sammenlignet med en Skruebrækker, var en Engel, han havde dog saa megen Agtelse for sig selv, at han af Skam og Samvittighedsnag hængte sig, — og ikke som den nuværende Forræder — Skruebrækkeren —, der brovtende og stolt føler sig som noget stort!

Som Tiderne er gaaet og meget forandret, er ogsaa mangen en Arbejders Syn paa Skruebrækkerarbejde forandret — og hvorfor?

Fordi at de Mennesker, som tidligere var med til at trække Skruebrækkeren frem, som det Svin han er, saa fuldstændig har ændret deres Syn paa disse.

Grunden — ja, den kender vi jo allesammen — de er sat paa andre Pladser i Samfundet med Samfundsinteresser, som ikke kan forenes med Arbejderinteresser, ja, end ikke gaar til Side for at bruge og understøtte Skruebrækkeren mod Arbejderne, naar disse er i Kamp mod Kapitalens Magt.

For ikke at nogen skal drage dette i Tvivl, vil jeg her citere Samfundshjælpens Formand, Fr. Vinding Kruses Udtalelser.

I Tyskland, hvor Samfundshjælpen kaldes Teknische Nothilfe, holdes Institutionen oppe af selve Staten, derunder ogsaa de socialistiske Regeringer, der har været i Landet. Som bekendt er det jo netop faldet i de socialistiske Regeringers Lod i de senere Aars forskellige Arbejderkampe at tilkalde Samfundshjælpen.

Her i Danmark har der desværre gennemgaaende vist sig en sørgelig Mangel paa Forstaaelse af denne vigtige Samfundsopgave. Selvfølgelig er der hæderlige Undtagelser. Men i det store og hele vises der Samfundshjælpen en mærkelig Ligegyldighed.

Dette er vel Ting, som taler for sig selv, saa Kommentarer er overflødige. Trods dette skal Arbejderne ikke af den Grund tabe Troen paa Sejren, men derimod selv tage Forholdsregler over for Skruebrækkerne.

Ikke stiltiende se paa, at disse ødelægger Arbejdernes Kamp for bedre Tilstande. Gaa imod disse Vampyrer, vis dem ikke Ligegyldighed, ikke med Ord og Bønskrifter, men med haandgribelige Ting, som enhver Arbejder forstaar at bruge, nemlig *Køller* og *Næver,* og med dette gøre dem forstaaeligt, at det er et modbydeligt Judasarbejde, de giver sig af med. Men først naar der er talt til dem paa den Maade, saa hvert Ben i Kroppen er knust, og de aldrig mere kan rejse sig, da først har en Skruebrækker mærket og faaet Arbejdernes Harme at føle.

H. L.

Nye Overenskomster.

Hvis Arbejderne kunde leve af disse uden at lide Sult og Savn, saa var al Ting saare godt, men da det er en Umulighed, maa der nu i 11. Time raabes et Varsko til alle Arbejdere. Lad jer ikke sælge paa hverandres Bekostning ved generelle Overenskomster som tidligere. Naar man ser paa de nuværende Løntariffer for faglærte som, og især, for Ikke-faglærte, hvor Lønnen er omkring 50 til 60 Kr. ugentlig, skulde man undres, at disse Mennesker overhovedet kan eksistere.

Husk paa I Arbejdere, som har en Løn, der ligger betydeligt over Mindstelønnen for Arbejdere f. Eks. i Støberierne. Disse vil efter Langkjærs og hans Hjælperes Ønske komme ned paa ca. 45 Kr. ugentlig, træk saa fra dette Beløb Sporvogns-, Øl-, Sygekasse og Fagforeningspenge, og Lønnen er da reduceret til omkring 35 Kr., og dette er efter Langkjærs og Konsorters Mening endda for meget til en Families ugentlige Behov. Gid at dem, som sjakrer med Arbejdernes dyreste Interesser, engang maatte komme til at bytte Rolle med en Arbejder og hans elendige Forhold, dette være sig Arbejdernes Tyranner af begge Slags. Hvad har Arbejderne nu at gøre? De maa fordre, at deres Organisationer, alle som een, staar bag Arbejdernes Krav og sætter Magt ind paa at faa disse opfyldt, og at de Ikke-faglærte faar samme Løn som faglærte Arbejdere, og at Arbejdernes Leveniveau bliver af den Beskaffenhed, saa der kan leves menneskeligt.

Rich.

Har du tegnet din Arbejdskammerat som Abonnent paa „Solidaritet"?

sation med 3500 Medlemmer. Arbejderne i Shibaura var i et Antal af 2500 organiseret i en syndikalistisk Federation og ligeledes en Del Grupper af grafiske Arbejdere i Tokio. De var afgjort for en Tilslutning til I. A. A., som ogsaa var blevet til Virkelighed, hvis den store Katastrofe ikke var indtruffet, som ødelagde Landet. Jordskælvet blev fulgt af en frygtelig Reaktion, som ødelagde det af Arbejderorganisationerne, som Katastrofen ikke havde magtet.

En af de mest energiske og talentfulde Forkæmpere for Syndikalismen i Japan, Orsugi, blev sammen med en Del andre af de mest virksomme syndikalistiske Agitatorer, myrdet, og mange andre blev kastet i Fængsel. De syndikalistiske Organisationer blev ligesom mange af de reformistiske ødelagte. Kammerat Nobushima er fængslet, og den eneste, som nu kan korrespondere med Sekretariatet paa europæisk, er Jamaga. De sidste Meddelelser fra Japan viser imidlertid, at de syndikalistiske Organisationer, om end langsomt, begynder at vaagne til Liv. De grafiske Arbejdere i Tokio har igen begyndt at udgive deres Blad, hvori alle officielle Meddelelser fra I. A. A. er publiseret. De har ogsaa begyndt en effektiv Propaganda for Organisationens Indmeldelse i I. A. A., og vi kan sikkert regne med, at Japans Syndikalister kommer til os saasnart de faar sine Organisationer nogenlunde paa Benene. Kammerat Nobushina er valgt som Repræsentant til I. A. A.s førstkommende Kongres, men da han i Øjeblikket sidder fængslet, er det jo usikkert, om han kan udføre sin Opgave.

Ogsaa med Kina staar Sekretariatet i stadig Forbindelse. Den syndikalistiske Arbejderføderation i Changhai havde allerede valgt en Repræsentant til I. A. A.s anden Kongres, men den udbrydende Revolutionsbevægelse forhindrer Udførelsen af Hvervet. Efter mange Ting at dømme maa en af I. A. A.s vigtigste Opgaver efter Kongressen blive at organisere en omfattende Propagandavirksomhed i Central- og Sydamerika, i Asien og paa Balkan for at vinde de syndikalistisk orienterede Organisationer for I. A. A.. Det samme gælder ogsaa Australien, hvor „One Big Union" saavel i Spørgsmaalet om Kampmidler som i Opfattelsen af Maalet staar I. A. A. meget nær.

(Fortsættes.)

Norge.

Konfliktsituationen i Norge er løst for denne Gang — stort set, idet Rigsmæglingsmandens Forslag til Overenskomst er vedtaget af begge Parter.

De vigtigste Punkter i Overenskomsten er 15 Øres Tillæg i Mindstelønspriserne for voksne Mænd og 9 Øre for Kvinder. Dette er ingen Tilfældighed, at de norske Arbejdsgivere har givet saa store Indrømmelser, at et Forlig er blevet Frugten deraf i de væsentligste Industrier. En Konflikt, som omfatter hele Skandinavien paa en Gang, kunde maaske faa skæbnesvangre Følger for den skandinaviske Kapitalisme.

Husk at forny Abonnement for April Kvartal

Undertegnede tegner herved Abonnement paa „Solidaritet" for April Kvartal 1925.

Beløbet 35 Øre følger vedlagt / bedes opkrævet.

Navn: ....

Stilling: ....

Adresse: ....

Frem til Arbejde

Kammerater! Lad os nu alle som en gøre det, som er nødvendig, for at sikre vort Blad ud i Fremtiden. En fast Abonnentstab er jo den bedste Sokkel, et Blad kan faa, men lad os ogsaa tage energisk fat paa Løssalg til Møder og Arbejdernes Generalforsamlinger; thi Roden skal jo netop være i Arbejdernes Organisationer.

„Solidaritet" er det Blad, som skal bringe Arbejderne Forstaaelse af, hvad Syndikalismen er.

Hvad er Syndikalismen?

Syndikalismen er Sjælen i vor Bevægelse, det er de Øjne, hvormed man beskuer den Uretfærdighed, som omgiver os i det kapitalistiske Samfund.

Den sociale Uretfærdighed ser man bedst deri, at de Mennesker, som i og for sig ikke arbejder, kan gaa klædt i Pelsværk og høj Hat og faa alle Livets Goder, hvorimod Arbejderne, som er de værdiskabende af alle Værdier, igennem deres Hænders Arbejde, som Regel knapt kan faa de nødvendigste Midler til Livets Ophold; men

Det skal det, saalænge Arbejderne ikke vil forstaa, at de ikke kan hvorlænge skal det vedblive.

komme frem med et Organisationssystem, der er opbygget som det kapitalistiske Samfund, som de skal bekæmpe, nemlig centralistisk.

Derfor frem til Kamp for føderative Kamporganisationer.

Hvad er Føderalismen?

Det er en Organisationsform, hvor det er *Medlemmerne, der tager* Initiativet og dem, der er de afgørende i alle store principielle Spørgsmaal, med andre Ord, det levende Liv. Lad os slaa et Slag i Skranken, saa at de døde Kontormøbler, der nu forestiller at regere, og som jo kun viil lappe paa det raadne kapialistiske Samfund, kan forstaa, at vi ikke er i Kontakt med Udviklingen paa det tekniske Omraade, og at vi nu har sovet længe nok.

De mumler engang imellem om, at de vil ifølge Karl Marx Teorier saadan og saadan, hvem vil paastaa, at hans Teorier er svarende til Udviklingen, vi kan jo diskutere om dette med forud tagne Standpunkter i 50 Aar, og saa er vi jo ikke kommen frem til noget for Arbejderne positivt Resulat.

Naar man ser ud i Verden, for Eks. Tyskland, vil man se, at Masserne tumler omkring som et hovedløst Legeme.

Hvorfor? Fordi de har overgivet det, som de selv skulde gøre, til de politisk interesserede Spækjægere, nemlig det, at tænke og handle paa Arbejdernes Vegne. Der staar disse Intriganter dagevis i Rigsdagen med Taler og Fraser, der virker som fed Flæsk, med det Resultat, at alt stagnerer indenfor Arbejdernes Rammer.

Derfor Kammerater, frem til Kamp for vort Blad og Bevægelse.

Frem for Syndikalismen!

Konkurrence.

Er Arbejderne ved at vaagne af den parlamentariske Søvn og ved at frigøre sig for Socialdemokratiets Kvælertag?

Efter de nu afsluttede Kommunevalg, vil man se, at Socialdemokratiet har passet daarligt paa sit Stemmekvæg, i mange Byer er de i afgjort Tilbagegang. Der er vel heller ingen, som er i Tvivl om, at Socialdemokratiet har naaet Kulminationspunktet, og forhaabentlig vil Tilbagegangen komme til at foregaa i et hurtigere Tempo end Opgangen. — Socialdemokraten praler nok med, at den fører Politik paa langt Sigt. —

Hvis der menes Pamperpolitik, og ikke Arbejderpolitik paa langt Sigt, saa er det sikkert rigtigt. Thi det er kun et Tidsspørgsmaal, hvornaar Socialdemokratiet og Konservative (Højre) gaar op i en højere Enhed.

Man ser i disse Dage, hvorledes de inde paa Rigsdagen kappes om at være loyale og sige hverandre Komplimenter. Betegnende er den Politik, som Københavns socialdemokratiske Byraad fører for at holde Balance i den kommunale Kasse, en Politik, som sikkert er faldet tungt for Brystet af mange Arbejdere. I det lange Løb skulde den Politik synes uholdbar, hvor man stadig henviser de arbejdsløse til Fattiggaarden, men man skal jo intet forsværge, Arbejderne er jo et uhyre taalmodigt Folkefærd og forsvarligt præpareret med den kapitalistiske Moral.

Et andet politisk Parti (som pynter sig med Benævnelsen revolutionær), Moskva-Kommunisterne, disse Stakler, som er saa misundelige paa Socialdemokratiet, fordi disse har faaet Førstehaandsgreb om Arbejdernes Hals, ved nu ikke deres levende Raad, hvorledes de kan faa en Finger klemt ind imellem. De forsøger alle mulige Kneb for at faa Arbejderne til at bide paa Krogen, men indtil Dato, trods alle Uhyrligheder, er det kun blevet til det rene Negativitet, først serveres, at Arbejdernes Frigørelse aldrig kan ske gennem Parlamentet, at Valget er en Maskerade og Rigsdagsmændene og andre Parlamentarikere kun nogle Nikkedukker, med hvem 3. Ting (Kapitalisterne) morer sig med at staa bag Kulisserne og trække i Frakkeskøderne, hvad der selvfølgelig er fuldkommen rigtigt. Men naar de saa i næste Omgang kommer og beder Arbejderne om endelig at sætte et Par Kommunister ind i Rigsdagen eller Byraadet, for der trænges saa forskrækkeligt til kommunistiske Kontrollører for at kunne afsløre disse Fastelavnsnikkedukker, saa er det nemlig, det begynder at svimle.

Først slaas fast, at disse Nikkedukker intet bestemmer og intet kan bestemme, men at det udelukkende er 3. Ting, som bestemmer, hvad der har nogen Betydning. Det maa derfor blive lidt vanskeligt for Mennesker med almindelig Logik at forstaa, at der skulde kunne afsløres noget, hvor der intet bestemmes. Man maa derfor give de Mennesker Ret, som betegner Kommunisterne som Klodsmajorer. Hvad trækker mest for Kommunister, de bløde Lænestole og den behagelige Tilværelse eller den virkelige revolutionære Trang til at være med til Opbygningen af et retfærdigt Samfund.

Jeg gætter paa, at de bløde Lænestole og den behagelige Tilværelse, har størst Tiltrækning for Kommunisterne, kan man dømme efter de Resultater, Kommunisterne har opnaaet, maa det vel nok siges, at de danske Arbejdere har gennemskuet Humbugen.

Ses der paa den løbende økonomiske Fagsituation, saa er det den første alvorlige økonomicke Kamp, Arbejderne er ude i, efter at de har faaet deres egen Regering. Og mon ikke mangen troskyldig Arbejder, i sit stille Lønkammer, havde haabet, at naar de først fik deres egen Regering, ja, da vilde det blive anderledes let at tilkæmpe sig økonomisk Fordel gennem deres Organisation. Naar de nu med bitter Skuffelse erfarer, at deres Kamp forløber og slutter paa samme reformistiske Maade med negative Resultater under deres egen Regering som under en kapitalistisk, kan denne Artikel da ikke slutte som begyndt med Spørgsmaalene:

Er Arbejderne ved at vaagne af den parlamentariske Søvn og ved at frigøre sig for Socialdemokratiets Kvælertag?

P. A.

Taalmodighed — ?

De Herrer Spekulanter i menneskelig Arbejdskraft, Arbejdskøberparasitterne, er atter blevet brovtende og slaar i disse Dage paa Stortromme. Men samtidig lader de gennem den dertil egnede Presse skinne igennem, at de har været imødekommende overfor Arbejdernes Krav. Alene dette imødekommende er nok til at vække Mistanke, Arbejderne er jo ikke bleven forvænte med Imødekommenhed fra den Side, og ser man deres Venlighed lidt efter i Sømmene, er det ikke svært at faa Øje paa det gode, gamle Udbytterfjæs.

Arbejdskøbernes Venlighed overfor nogle enkelte Organisationers Krav er dikteret af Forholdene paa Arbejdsmarkedet Verden over og betyder i Realiteten intet for Arbejderne. Og den ringe Lønforhøjelse har heller ingen Betydning, saa længe Udbytterne bestemmer Varepriserne. De danske Arbejdere er taalmodige, men Taalmod kan briste, og Arbejdskøbernes Yndlingsplan om at slaa Arbejderne definitivt til Jorden skal mislykkes, og et nyt 1899, der binder Arbejdernes Handlefrihed og deres Eksistenskamp for lange Tider, skal aldrig igen oprinde. Arbejdskøbernes Haab om Fred til at udbytte Arbejderne som hidtil maa nu beskæmmes. Derfor væk med al den Gaaen paa Akkord med Udbytterne, væk med alle politiske Spækjægere, der snylter paa Organisationerne.

Frem til direkte Aktion paa Arbejdspladserne, frem for Arbejdernes Overtagelse af Samfundsproduktionen igennem deres økonomiske Kamporganisationer.

S. Petersen.

I Forbifarten.

Goddag, Thøger og Ernst, I her og i bedste Velgaaende. Ja, svarede Ernst, det er nu ikke saa godt, som det kunde være, træt og udaset er man jo som Forretningsfører. For et Parti som mit, er der meget at gøre, men nu er Sæsonen jo forbi, og der bliver vel nok nogle Aar at hvile sig i.

Sæsonen, — indskyder jeg her, — er det Sæsonarbejde, I har, som Kommunister troede jeg, at der altid var nok at beskæftige sig med.

Nej for Faen — der er sku da ikke Valg hver Dag — udbryder Thøger — med en Røst, som faar en Skærsliber til at blegne af Misundelse, og du ved vel nok, at vort Arbejde bestaar i at erobre alle Pladserne i Rigsdag, Landsting o. s. v. Ved du ikke, at mit og Ernst Parti er gaaet 50 pCt. frem ved sidste Valg, en Fremgang som fik Borgerskabet — og lange Christians skæve Ben til at ryste. Undskyld — var det mere end 114 Stemmer, at D. K. P. fik over hele Landet — afbrød jeg Thøger.

Gan — Ganske vist, svarer Ernst ivrigt, men der var vel ogsaa kun 74 Stemmer for fire Aar siden.

Har I sendt Resultatet over til Moskva? — spørger jeg nysgerrig.

Det er for længst sket, efter min Befaling, udbryder Ernst stolt, — der telegraferedes: 50 pCt. Fremgang — 12 Tusinde Stemmer mere, saa var et Mandat erobret i Hjælpekassen; hvorfor det fik denne Ordlyd, er jo for Tilskudets Skyld, det retter sig jo efter Resultaterne, naar bare der er Fremgang, saa er der jo Haab, og hvis ikke Revolutionen kommer inden næste Valg, tror jeg ganske bestemt, at en D. K. P. Mand bliver valgt næste Gang — altsaa mig — men der skal jo ogsaa bruges en Masse Penge tili Agitation, for at samle alle Faarene, det er jo ogsaa dyrt at leve.

Er du da lønnet af Partiet? spørger jeg nu forbavset, jeg troede ikke, I var saa mange i D. K. P. Jo vist saa — indskyder Ernst — vi er 19 ialt — Rødtud og Grossereren — du ved nok ham Carl V., som bestemmer, hvem der skal ekskluderes, og som ordner Kongresserne for os, — er da ogsaa lønne, ja, vi er 6 lønnede i Bestyrelsen. Ved at besvime — bemærker jeg her — 19 Medlemmer — og 6 lønnede Funktionærer.

Du maa huske paa hvilket Arbejde vi ogsaa har med at gøre — indskyder Ernst — de 5 Agitatorer er da ogsaa lønnede, ja og fire, som gaar med Standere, faar naturligvis ogsaa Løn, man kan da ikke forlange noget for ingenting, og for at være sikker paa, at vi har dem, faar de jo lige som os Løn hele Aaret, og de fire andre, som staar i D. K. P., er ganske vist kun Papirmedlemmer, — altsaa nogen, som ikke deltager i Valgarbejdet, — disse faar naturligvis ogsaa. —

Før Ernst fik talt helt ud, var jeg forsvundet fra Selskabet, fast overbevist om, at hvad der er Partiarbejde, — ikke er det bare Filantropi og Idealisme.

Syndikalist.

Stof, som indsendes til Bladet, maa *senest* være Redaktionen i Hænde 14 Dage før Bladets Udgivelse.

Adresse: *„Solidaritet"s Redaktion, Smedegade 4.*

Revolutionær Arbejderforbund:

Formand: Mart. Jensen, Studiestræde 41[1] B., Københ. K.

Kontoret: Smedegade 4 Kæld., København N., er aabent Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 5—8.

Revolutionær Arbejderforbund

afholder ordinær Generalforsamling **Torsdag d. 16. April Kl. 8** i „Kommunekælderen".

Dagsorden:

1. Protokol og Beretning.
2. Regnskabet.
3. Bladet, a) Beretning, b) Regnskabet.
4. Indkomne Forslag.
5a. Valg af Formand, b) Valg af to Styrelsesmedlemmer, c) Valg af Redaktionsudv., d) Valg af 2 Revisorer.
6. Fremtidigt Arbejde.
7. Eventuelt.

Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, skal være Styrelsen i Hænde senest 4 Dage før. *Styrelsen.*

Medlemsmøde

afholdes **Torsdag den 30. April Kl. 8** i „Kommunekælderen".

Husk altid tydelig Adresse paa Forsendelser til Bevægelsen eller Bladet.

LÆS Bogen om Machnobevægelsen. Giver udmærkede Bidrag til Belysning af den russiske Revolution. Prisen er kun Kr. 2,50, og Bogen kan købes paa „Solidaritet"s Ekspedition.

Vore Indsamlinger.

Vi minder om, at Indsamlingerne til Kellerissagens Ofre og til vort Bladfond stadig fortsættes. Tag en Indsamlingsliste med paa din Arbejdsplads.

Offentlig Møde

afholdes i **Taarnby Kro Lørdag den 25. April Kl. 8 Aften.**

Emner:

„Arbejderbevægelsen"

og

„Hvad vil Syndikalisterne?"

Revolutionær Arbejderforbnnd.

Hvad har ☛ Du gjort for Solidaritet?

Skaf „Solidaritet" en Abonnent!

Lokalporto 5 Øre Udenbys 10 Øre sendes i aaben Kuvert

Til

Solidaritets Ekspedition
Smedegade 4, Kj.
København N.